

Szombathelyi mozaikok

Ünnepre

*Letűnt korok emléke fel-fel sejlik néha bennünk
Felmordul a szívkatlan s levetjük minket nyúzó, számos terhünk
Érezni ekkor a gyengédség
erővonalait, s szelíd örvénylését
Belénk vésődött hangját
- mit nem hallunk - féktelen ölelését
Értetlen észleljük hirtelen,
hogy mégis van, ki önzőn szeret
önzőn, mert tudja ő,
hogy másképp ezt nem is lehet
Megállunk percekre, s ünnepeljük azt, mi számára természetes
Fogadjuk hát Tőle azt mi ember feletti s tökéletes
S ha tespedés oka kétkedés, vagy elménk földhözragadtsága
Bizonyíték legyen száznegyven év, s felhúzott falak örökké valósága.*

(Németh Zsolt)

A gyülekezet alapítása

Százan lehettek elődeink, ágostai és helvét hitvallású Evangélikusok, akik módot akartak találni arra, hogy Isten ígését evangéliom szerint való szent egyházunk tanítása szerint tisztán és igazán hirdetve hallgathassák, továbbá, hogy az eddigelé minden vallásbeli oktatás nélkül felnevelkedett iskolás gyermekek hit- és erkölcstani tanításban részesülhessenek, ezért az 1861. évben október 13-án elhatározták, hogy megkísérlik azt, ami a reformáció keletkezése óta elmúlt negyedfélszáz hosszú esztendő alatt nem sikerült, egy protestáns egyházközség megalakítását Szombathelyen

Első lelkésziünk, Kiss János visszaemlékezése (1896)

Gyülekezetünk múltja, jelene és jövője **Írta: Gregersen-Labossa György lelkész**

140 éve élnek evangélikusok - szervezetten - városunkban. A reformációt követően századokon át elképzelhetetlen volt, hogy Szombathelyen, Szent Márton püspök szülővárosában, protestánsok letelepedjenek. A reformkor, majd a polgárosodás idejére azonban már megengedték a katolikus püspöki székhelyen is, hogy német és magyar ajkú evangélikus gyárosok és iparosok házat vegyenek és dolgozzanak. A gyülekezet alapítása közösen történt a református hívekkel. Az összefogás meghozta gyümölcsét, mert a gyülekezet erősödött és 1896-ban megépülhetett Ludwig Schöne tervei nyomán szép templomunk. Az eleinte Kőszeg gyámkodása alatt élő gyülekezet rövidesen anyaggyülekezetté lett, amit a századfordulón rohamosan követett a gyülekezet látványos növekedése és fejlődése.

Kiss János első lelkész halála után 1916-ban Kapi Béla körmendi lelkészt hívták meg a gyülekezetbe. Szombathelyre érkezve már püspökként foglalja el a hivatalát, hisz időközben dunántúli püspökké választották. őt követte Czipott Géza, aki hamarosan meghalt. A parókusi állásba ezután 1931-ben Kutas Kálmán kapott meghívást. Az ő szolgálata során virágzott az egyesületi élet, és megépült az evangélikus közösségi terem. A háború viharfelhői azonban hamarosan feltöntek Szombathely viruló egén is. Eltűnt katonák, hősi halottak, gyász és szenvedés. A háború megtörte az iskola újraszervezését,

így a mai napig nincs oktatási intézményünk. Megsérült épületek és emberi lelkek, szenvedés, gyász és nélkülözés ellenére Isten segítségével, és az ebből adódó összefogás erejével, sikerült a gyülekezeti életet újraindítani. A kommunista hatalomátvétel után csökkent a templomba járó hívek száma és a gyülekezet életében a befelé fordulás időszaka következett. Lehel Ferenc lelkész úrra nehéz feladat várt, hisz sötét, sokszor alattomos közegben kellett a lelkészi munkáját végeznie. A gyülekezet tovább élt a hermetikusan elzárt határmenti városban. Szegényes körülmények és küzdelmek között folyt a munka. A hitélet a heti két bibliaóra és a vasárnapi iskolára épült. A lelkészi szolgálatot Sokoray Miklós másodlelkész munkája egészítette ki. E korszak erőszakos urbanizációs törekvései a gyülekezetünkre pozitív hatással voltak, mert a környező és távolabbi vasi evangélikus falvakból szép számmal költöztek híveink a megyeszékhelyre, és jó esetben gyülekezetünk tagjaivá váltak. Lehel Ferenc 1981-ig állt a egyházközség élén, azóta nyugdíjas lelkészként aktív tagja gyülekezetünknek. Fehér Károly szolgálatával a gyülekezet élete a társadalmi változásokkal együtt lassan javult. Több olyan munka beindult, ami addig nem volt, és jelentősen gazdagodott az istentiszteleti élet. Fehér Károly érzékenysége és páratlan teológia tudása kihatott a testvéregyházakkal kiépült ökumenikus munkára.

Gyülekezetünk életében nagy változást hozott a kilencvenes évek vége. A szeretetotthon beindítása új lendületet és feladatokat adott. A hitoktatás és az ifjúsági munka terén is sikerült némi előrelépést tenni. Az ökumenikus kapcsolatok ápolásában is élen jár gyülekezetünk, és az egyesületi élet magját is elhintettük. A diakónia-szolgálat öt elem kiépítésével bővíthet a jövőben. A hivatásos segítőszolgálat és az önkéntes diakónia-munka összhangjában látjuk a fejlődés útját. A szeretetotthon mellé felépítjük a nyugdíjasházat, amelyek egymást kiegészítve működnek majd. Beindítjuk a házigondozást, és gyülekezetünk idős tagjainak nappali klubot szervezünk. Mindez kiegészülhet a Johannita-munka adta lehetőségekkel.

A gyülekezet életében a diakónia szolgálat mellett három fontos irányt kell szabnunk: a látogatások szervezettebb kialakítása, az ifjúsági és egyesületi élet szívós fejlesztése, az istentiszteleti élet gazdagítása. (A felnőttek képzése, konfirmálás és keresztelesek sorozata Isten különleges ajándéka volt az elmúlt időszakban.)

A jövőben szükségesnek látszik egy gyülekezeti diakónusi vagy másodlelkészi főállás megszervezése is.

A hívők önkéntes munkája, aktivitása és a gyülekezet nyitottsága lehet a missziós munka alapja. Az egyházkerület támogatásával a közeljövőben talán a városunkban tanuló evangélikus közép- és főiskolások részére is megvalósulhat egy kollégium kialakítása.

Mindez persze az emberi oldal, hisz minden, amit teszünk vagy elgondolunk, csak imádságban, a hálaadásban, és az Úr áldásának kérése után lehetséges. Az áldást eddig tapasztaltuk, ezért is jó volt október 13-án néhány percre megállva emlékezni, és együtt örüvendezni a zsoltárossal:

*Áldjad, lelkem, az Urat,
és egész bensőm az ő szent nevét!
103 Zsoltár*